

at optage det væsentlige Indhold deraf i Ændringsforslaget Nr. 58 til § 70.

Ved saaledes at grundlovsfæste den bestaaende Tilstand og sikre, at Biskopperne høres, hvis indgribende Ændringer i Kirkens indre Forhold paatænkes, mener Flertallet ogsaa at have imødekommet det væsentlige og fælles i den Række — i Enkeltheder forskellige — Udtalelser, som er fremsendt fra det kirkepolitiske Udvalg. Se Bilag 24.

Ogsaa om Enkeltheder, hvorom Flertallet ikke har stillet Ændringsforslag, ønsker man at udtale sig i Anledning af Drøftelser, som har været ført i Udvalget. Saaledes har et Mindretal (Valdemar Thomsen) vedrørende § 2 (Delingen mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende Magt) rejst Spørgsmaalet om Anklagemyndighedens Uafhængighed af Regeringen. I den Anledning har Udvalget indhentet Oplysninger dels om Anklagemyndighedens Stilling i England (Bilag 11 og 13), dels om Mulighederne for at indføre en privat Anklageret (Bilag 14—16).

Hvad det sidste Spørgsmaal angaar, vil det være tilstrækkeligt at henvise til den udførlige Besvarelse i Bilagene, da der ikke kræves Grundlovsændring til Indførelse af noget saadant.

Angaaende Kravet om *Anklagemyndighedens Uafhængighed* er det Flertallets Opfattelse, at Gennemførelsen af en fuldstændig Uafhængighed vilde skabe en fjerde Samfundsmagt ved Siden af den lovgivende, udøvende og dømmende. Herom vil der naturligvis ikke kunne være Tale, da Anklagemyndigheden i hvert Fald maa sortere under Statsraadet og allerede dermed have en vis Tilknytning til Regeringsmagten. Men selv om man tænkte sig denne Tilknytning saa svag, at den kun var af formel Natur, saa vilde man stilles over for en anden Vanskelighed, idet hele denne Del af Retshaandhævelsen dermed vilde falde uden for ethvert parlamentarisk Ansvar. Følgen vilde blive, at Anklagemyndighedens Omraade helt vilde undrages Rigsdagens Kontrolret.

Det er da ogsaa interessant at se i Redegørelsen for Anklagemyndighedens forfatningsmæssige Stilling i England (Bilag 13 pag. 64 nederst), at baade Attorney-General og Solicitor-General altid er Medlemmer af det siddende Ministerium i videre Forstand og dermed parlamentarisk ansvarlige for de Raad, de giver Kronen og Regeringen. Det maa saaledes erkendes, at Anklagemyndighedens Stilling i England trods store historiske Forskelle dog paa dette væsentlige Punkt ikke adskiller sig meget fra den danske Anklagemyndigheds Stilling over for Regering og Rigsdag. Flertallet har saaledes efter Overvejelse af Sagen ikke ment at kunne tilraade forfatningsmæssige Ændringer paa dette Punkt.

Ved Behandlingen af Grundlovens § 14 og det dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal om *Rigsrettens* hele Virksomhed har man inden for Flertallet fra en vis Side rejst det Spørgsmaal, om det vil være rigtigt, naar Den Forenede Rigsdag rejser Rigsretsanklagen, saa at lade Rigsretsdommerne udtage af den samme Forsamling (jfr. § 62). Man har ytret Tvivl om Habiliteten for de Dommeres Vedkommende, der allerede i Den Forenede Rigsdag har taget Stilling til det Spørgsmaal, der forelægges Rigsretten.

Ved en Sammenligning med den gældende Grundlovs Bestemmelse, hvorefter Folketinget anklager, medens Landstinget vælger de politiske Rigsretsdommere, skal det erkendes, at en hidtil bestaaende Sondring falder bort. Dog maa Flertallet fastholde, at Sondringen ogsaa efter gældende Grundlov er mere formel end reel, da Landstingsmedlemmerne alle har kunnet deltage i de Partidrøftelser, der gaar forud, før Folketinget rejser Anklagen. Flertallet ser derfor ikke nogen Nødvendighed for at unddrage Den Forenede Rigsdag Valget af Rigsretsdommere. Den kommende Tids Praksis vil sikkert vise, at de gennem Partierne valgte Rigsretsdommere som en Selvfølge vil afholde sig fra at deltage i selve Drøftelsen, der gaar forud for en Rigsretsanklage. At de alene ved deres Stemmeafgivning skulde miste Habiliteten, ser Flertallet ikke Grund til, da man saa med lige saa megen Ret